

In de serie Uitgesproken gaat Heleen Vink op zoek naar mensen die UITGESPROKEN zijn, uitgesproken ideeën hebben, uitgesproken leven, uitgesproken geloven, uitgesproken wonen, zich uitgesproken kleden, uitgesproken meningen hebben, mensen die niet schromen kleur te bekennen.

Stefan trapt wel door

Als de 42-jarige Stefan uit Amsterdam als jonge jongen begint met racen op racefietsen en mountainbikes blijkt hij een natuurtaent. Het kunnen afzien en doorzetten zit hem in zijn bloed.

Hij heeft zijn 'hele leven tot nu toe best wel veel gefietst', zegt hij met een klein lachje, maar dit blijkt gaandeweg het gesprek een understatement.

We ontmoeten elkaar in De Waanzinnige Fietser, een niche fietswinkel annex werkplaats tegenover Amsterdam CS. Stefan runt de winkel met alles wat hij letterlijk fietsend heeft geleerd. Klanten kunnen hier terecht met uiteenlopende vragen over een racefiets dan wel gravel bike, mountainbike, cargobike, of over fixed gear en bike packing. „Ik heb zoveel soorten fietsen gedaan in mijn leven en ik heb over alles wel wat te vertellen. Dat is een reden waarom mensen hierheen komen. Veel fietsen heb ikzelf gemaakt en gebruikt, ik weet vaak wat er mis is met hun fiets en dat ouwehoeren is zo fijn. Stadsfietsengedoe is niets voor mij. Die klanten hebben vaak geen tijd en willen alleen snel geholpen worden.” Vanaf zijn twaalfde woont hij bij zijn vader in Heerhugowaard. „Met vrienden, mijn vader deed vaak mee, begonnen we in Noord-Holland met mountainbike toertochten. Die liepen toentertijd nog over boerenland van boeren die dat toestonden.” Van daaruit belandt hij op de wielerveen en gaat daarnaast ook op de weg fietsen. Het gaat snel. „Een jaar later in 1993 werd ik Nederlands kampioen op de weg met de racefiets, terwijl ik juist zo sterk was op de mountainbike.”

Elite

Zijn hele juniorentijd behoort hij tot de elite van de nationale selectie. In 1997 stapt hij abrupt uit dat wereldje. „Ik hoor niet echt in een team, ben een einzelgänger”, is eerst zijn verklaring. Verder pratend blijkt dat niet de oor-

zaak. „Ik had goede trainers maar als we vlak voor het wereldkampioenschap waren uitgetraind, moest het van de trainers daar toch nog even, totaal zinloos, helemaal anders. Ook werd mijn eigen meegenomen materiaal ongevraagd door de materiaalman voor andere fietsers ingezet zodat ik er niet meer over kon beschikken.” Er is meer. „Met twee anderen vormden we een goed drietal voor de Team Sprint race in het Australische Perth. De trainer besloot op het laatst dat een ander in plaats van mij zou fietsen. Die jongen had de vorige avond een zware race gereden en was kapot. Hij verloor dan ook een paar seconden. Medefietser René Vink en ik dachten toen, 'laat maar zitten' en we zijn met twee meisjes naar de film gegaan. Dat werd ons niet in dank afgenomen. 'We hadden solidair moeten blijven', werd gezegd, terwijl ze dat niet met ons waren. We werden uit het team gezet en zo ging deelname aan de Olympische Spelen 2000 ook niet door.” Als zijn trainer en mentor van wie hij alles leerde met zijn vriendinnetje vreemdgaat, is Stefan er helemaal klaar mee.

Avonturenroute

Dan is hij achttien en stopt hij met school, wordt fietskoerier in Amsterdam, hoort over een fietskoeriersrace in Toronto op een houten baan en schrijft zich in. „Ik was nog goed in vorm. Tijdens een race probeert iemand me van de baan te duwen, maar ik was gewend om terug te duwen en die ging 'op zijn bek'. In de fietskoerierswereld was ik in één klap beroemd.” Hij wordt gevraagd om daar te komen werken. Weer in Amsterdam besluit hij terug te gaan naar Toronto. „Een fietskoerier bezorgde vroeger pakketjes en documenten, nu is het iemand die je eten brengt.” Op zijn eenentwintigste trouwt hij met zijn iets oudere vriendin. „Achteraf was ik te jong, verschil-



„ Een fietskoerier bezorgde vroeger pakketjes en documenten, nu is het iemand die je eten brengt

den onze wensen en mijn vertrouwensprobleem speelde me parten.” Hij vertrekt alleen naar Kopenhagen en woont er werkt ook daar gedurende drie jaar als fietskoerier.

Af en toe verdient Stefan, die fietsen als zijn broekzak kent, als fietsmonteur wat bij. „Tijdens een beursbezoek hoor ik over Fixed Gear Races.” Hij wijst een fiets aan. „Eén versnelling en geen remmen, waar ik als fietskoerier en op de baan altijd op heb gewerkt.” In 2011 neemt hij als eerste Nederlander deel aan de Red Hook Crit races in Milaan. Van dan reist hij 6 jaar van race

naar race door Europa. Er is meer mogelijk op de fiets. „Al is het superzwaar, off road met de mountainbike kom je op de meest fantastische 'vergeten' plekken en dat vind ik echt het leukste wat er is. Omdat je al je tassen op je fiets hebt heet het bikepacken in plaats van backpacken.” Op zijn mountainbike zijn speciale tassen met riemen vastgemaakt, met daarin altijd gevriesdroogd eten voor een week, een tentje, slaapzak en matje, vier bidons water, kleding in de zadeltas en qua reserveonderdelen een kettinglink en reservebanden. „Verder vertrouw ik mijn fiets die ik hiervoor zelf heb opgebouwd.” Voor zijn sponsor Bombtrack fietste hij filmend onder meer in Kirgizië over ruige bergkammen, oude legerwegen en door verlate valleien voor 'sfeerbeelden van fietstrips van collega's'.

„Ik zou een route willen maken van Parijs naar Dakar en dan zoveel mogelijk off road. Een avonturenroute van 8000 kilometer van Parijs via Roubaix, Eiffel, Zwarte Woud, waarschijnlijk dwars door Zwitserland, de Dolomieten, Alpen, Sierra Nevada, Atlasgebergte naar 'Richat Structure', een natuurfenomeen in de Sahara en verder. Een georganiseerde route voor de echte liefhebbers met zo'n 500 kilometer per week gedurende 8acht weken. Er bestaan wel races, maar die zijn vooral op de weg.” Hij wijst naar zijn zelfgebouwde fiets, nog grijs van het vuil van zijn laatste fietstrip op zoek naar geschikte routes voor zijn plan. „Fietsen is mijn tweede natuur geworden, het is iets wat ik doe en vooral plezier van hoop te houden.”

Tekst en foto: Heleen Vink